

РЕШЕНИЕ

№ 74

гр. Стара Загора, 26.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, ПА ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на десети декември през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: Николай Ил. Уруков

Членове: Атанас Д. А.

Орлин Н. Летов

при участието на секретаря Таня Д. Кемерова Митева като разгледа докладваното от Орлин Н. Летов Въззивно гражданско дело № 20255500500722 по описа за 2025 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение № 552/25.07.2025 г. по гр. д. № 1781/2025 г. на Районен съд – Казанлък е уважен предявеният от ищеца Б. С. А., ЕГН *****, иск с правно основание чл. 45 ЗЗД за осъждане на ответника П. А. И., ЕГН *****, да му заплати сумата от 8750 лева – втора частична претенция от вземане в размер на общо 10000 лева, която сума представлява обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в счупване на телата на V, VII и VIII гръдни прешлени, преживените болки, страдания и негативни емоции, вследствие на инцидент на 03.07.2016 г., настъпил в имот „Конски чифлик“ в с. К., **, ведно със законната лихва, считано от 20.12.2016 г. до окончателното плащане на сумата.

За да постанови обжалваното решение, районният съд е приел, че процесният частичен иск е безспорно доказан по основание, доколкото между същите страни е налице друго влязло в сила решение, с което е уважен предходен частичен иск с предмет същото вземане за обезщетение за неимуществени вреди. Съдът е приел, че възраженията на ответника в отговора на исковата молба, касаещи основанието на иска, се явяват преклудирани от СПН на решение № № 260122/16.11.2020 г. по гр.д. № 3612/2019 г на Районен съд – Казанлък и не следва да бъдат обсъждани в настоящото производство, с оглед на което направените в тази връзка доказателствени искания на ответника следва да бъдат оставени без уважение.

Единственото възражение, което следва да бъде разгледано е правопогасяващото – за изтекла погасителна давност на предявения остатък от вземането. Същото обаче е неоснователно, доколкото процесното вземане за непозволено увреждане е станало изискуемо от деня на извършването му /03.07.2016 г./, а исковата молба за остатъка от вземането е подадена на 21.06.2021 г., т.е. преди изтичане на 5-годишния давностен срок. Относно размера на обезщетението за неимуществени вреди съдът е приел за установено със СПН, че вследствие на процесното непозволено увреждане, настъпило на 03.07.2016 г. в имот „Конски чифлик“ в с. К., ***, на ищеца са причинени болки и страдания и негативни емоции от получените травматични увреждания. В производството по гр.д. 3612/2019 г. на Районен съд-Казанлък, както и в настоящото производство се претендира обезщетяване на едни и същи неимуществени вреди. Всички твърдени обстоятелства, при които са причинени вредите, са били взети предвид от съда по първия частичен иск, който по отношение на тяхната установеност е базирал изводите си на събрания по делото доказателствен материал. Ето защо в случая следва да се определи същият общ размер на обезщетението, който е бил определен и при първия частичен иск, т.е. 10000 лева. Ето защо вторият частичен иск за остатъка от вземането /8750 лева/ е основателен и следва да бъде уважен.

Ответникът П. А. И. е подал въззивна жалба, в която твърди, че решението е неправилно поради противоречие с материалния закон, съществени нарушения на съдопроизводствените правила и необоснованост. Въззивникът сочи, че в случая е налице неправилно прилагане на нормата на чл. 52 ЗЗД относно справедливия размер на обезщетението за неимуществени вреди, както и на чл. 86 ЗЗД относно началния момент на лихвата за забава. Неправилен е изводът на районния съд, че при предявен частичен иск за остатъка от претендирано вземане обективните предели на СПН се разпростират както по отношение на правопораждащия вземането факт, така и по отношение на размера на вземането, определен като справедлив от съда в производството по първия частичен иск. Посочва се, че в случая първоинстанционният съд е уважил иска, без да изложи свои мотиви по същество, като липсва и произнасяне относно твърдяното съпричиняване на вредите от страна на пострадалия. Освен това, районният съд е допуснал процесуално нарушение, като е оставил без уважение направените с отговора на исковата молба доказателствени искания. Въззивникът моли за отмяна на първоинстанционното решение и за отхвърляне на иска, тъй като справедливият размер на обезщетението е този, присъден с решението по гр. д. № 3612/2019 г. на Районен съд - Казанлък, с което е изцяло уважен първият частичен иск за сумата от 1250 лева. В случай, че въззивният съд приеме, че справедливият размер на обезщетението надхвърля сумата от 1250 лева, то жалбоподателят моли за намаляването му, с оглед наличието на съпричиняване. Направено е искане за присъждане на разноските по делото.

Въззиваемият-ищец Б. С. А. е подал в законоустановения срок писмен отговор, с който оспорва жалбата. Твърди, че първоинстанционното решение е

правилно и законосъобразно, поради което моли същото да бъде потвърдено. В отговора е направено искане за присъждане на съдебно-деловодни разноски.

Ответникът П. А. И. е подал в законоустановения срок частна жалба срещу постановеното по реда на чл. 248, ал. 1 ГПК разпореждане № 4478/26.09.2025 г. по гр. д. № 1781/2025 г. на Районен съд – Казанлък, с което е оставена без уважение молбата му за изменение на първоинстанционното решение в частта за разноските на основание чл. 248, ал. 1 ГПК.

Ищецът Б. С. А. е депозирал в срок писмен отговор, с който оспорва частната жалба и моли същата да бъде оставена без уважение.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, поради което е допустима.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо.

Настоящото исково производство е образувано по втори по ред частичен осъдителен иск с правно основание чл. 45 ЗЗД за присъждане на обезщетение за претърпени от ищеца неимуществени вреди.

Първоначално искът е бил предявен пред Окръжен съд – Стара Загора за сумата от 28750 лева. С оглед подадена от ищеца молба от 29.05.2025 г. с определение № 662/02.06.2025 г. по гр. д. № 1428/2021 г. Окръжен съд – Стара Загора е допуснал на основание чл. 214, ал. 1 ГПК изменение на иска чрез намаляване на неговия размер до сумата от 8750 лева, представляваща част от общия размер на обезщетението от 10000 лева. Със същото определение е прекратено производството по гр. д. № 1428/2021 г. на Окръжен съд – Стар Загора и делото е изпратено по подсъдност на Районен съд – Казанлък.

Настоящият съдебен състав споделя фактическите изводи на районния съд, поради което по отношение на тях на основание чл. 272 ГПК препраща към мотивите на обжалваното решение.

От данните по делото видно, че с влязло в сила решение № 260122/16.11.2020 г. по гр. д. № 3612/2019 г. на Районен съд – Казанлък, потвърдено с решение № 260000/29.04.2025 г. по в. гр. д. № 1173/2021 г. на Окръжен съд – Стара Загора, е уважен предявеният от Б. С. А. срещу П. А. И. частичен иск с правно основание чл. 45 ЗЗД, като ответникът е осъден да заплати на ищеца сумата от 1250 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в счупване на телата на V, VII и VIII гръдни прешлени, преживените болки, страдания и негативни емоции, вследствие на инцидент на 03.07.2016 г., настъпил в имот „Конски чифлик“ в с. К., ***, ведно със законната лихва върху сумата от 1250 лева, считано от

20.12.2016 г., до окончателното ѝ изплащане.

За да постановят посочените съдебни решения, двете съдебни инстанции, разгледали първия частичен иск, са приели за установено, че ищецът е участвал в организиран от ответника детски лагер за времето от 30.06.2016 г. до 05.07.2016 г. Лагерът се провеждал в собствен на ответника имот, представляващ дворно място с постройки в с. К., ***. На 03.07.2016 г. ответникът организирал игра, наречена „алпийски тролей“ – между две дървета в двора на ответника било завързано под наклон въже, по което децата се спускали, вързани с колан и закачени за въжето посредством карабина. Ответникът стоял в началото, където, след поставянето на колана, всяко дете се качвало по дървена стълба и се спускало. В края го очаквало друго дете, което откачало колана от въжето. Слизането на земята се извършвало по Л-образна метална стълба. Разстоянието между въжето и земята в началото било около 4 м., а в края – около 2 м. След като се спуснал по въжето, ищецът стъпил на металната стълба, и слизайки от нея, се подхлъзнал и паднал на земята по гръб. Вследствие на това същият получил посочените по-горе травматични увреждания.

След извършване на преценка по чл. 52 ЗЗД в посочените решения е прието, че общо обезщетение в размер на 10000 лева е в състояние да обезщети причинените на ищеца неимуществени вреди, поради което релевираната частична претенция за сумата от 1250 лева се явява изцяло основателна. В тази връзка съдилищата са съобразили възрастта на ищеца към момента на инцидента - на 11 г., степента на получената травма и нейния оздравителен период /около 3 месеца/. Отчетени са изпитанията от ищеца по време на възстановителния период болки при кихане, скачане и тръскане. Съобразено е обстоятелството, че същият е спазвал режим на покой на легло в продължение на 1 месец, преустановил е активните си тренировки по баскетбол и е ограничил социалните си контакти, както и че е носел корсет в продължение на половин година. Посочено е още, че ищецът не можел да носи сам раницата си за училище, а през първите седмици след инцидента не можел да спи спокойно и станал по-лесно раздразнителен. Съдилищата са съобразили и икономическата конюнктура в страната към момента на причиняване на вредите.

С оглед доводите на страните, изложени във въззивната жалба и в подадения срещу нея отговор, Окръжен съд – Стара Загора намира, че спорът по настоящото дело се концентрира върху това дали съдът, разглеждащ втората частична претенция е обвързан от определения по първия иск общ размер на обезщетението за неимуществени вреди по чл. 52 ЗЗД. Спорен се явява и въпросът относно допустимостта на възражението на ответника за съпричиняване, направено в настоящото исково производство за остатъка от вземането.

Съгласно задължителните разяснения, дадени в т. 2 от ТР № 3/22.04.2019 г. по тълк. д. № 3/2016 г. на ВКС, ОСГТК, решението по уважен

частичен иск за парично вземане се ползва със сила на пресъдено нещо относно правопораждащите факти на спорното субективно материално право при предявен в друг исков процес иск за защита на вземане за разликата до пълния размер на паричното вземане, произтичащо от същото право.

Съгласно становището, застъпено в решение № 65/31.05.2022 г. по гр. д. № 3185/2021 г. на ВКС, I г.о., което се споделя и от настоящия съдебен състав, при разглеждането на втория частичен иск съдът не е обвързан от общия размер на обезщетението за неимуществени вреди, приет за справедлив при разглеждането на първия частичен иск. Въпреки че силата на пресъдено нещо на решението по първия частичен иск не се разпростира върху определения общ размер на паричното обезщетение за неимуществени вреди, съдът, който разглежда втория частичен иск, следва да обоснове извода си защо приема различен общ размер на обезщетението. И по двата частични иска се преценяват конкретни обстоятелства, посочени в ППВС № 4/1968 г. и в последващата практика на ВС и ВКС по чл. 52 ЗЗД. При едни и същи обстоятелства съдът по втория частичен иск следва да определи същия общ размер на обезщетението, който е бил определен и при първия частичен иск, в противен случай критерият за справедливост ще бъде нарушен.

В процесния случай съдът намира, че няма основание за определяне на различен общ размер на обезщетението от приетия по гр. д. № 3612/2019 г. на Районен съд – Казанлък и по в. гр. д. № 1173/2021 г. на Окръжен съд – Стара Загора. Това е така, доколкото исковата молба, инициирала производството по гр. д. № 3612/2019 г. на Районен съд – Казанлък и исковата молба, по която е било образувано гр. д. № 1781/2025 г. на Районен съд – Казанлък, имат идентично съдържание по отношение на описанието на причинените на ищеца неимуществени вреди, чиято обезвреда се претендира. Всички твърдени обстоятелства от значение за определяне на обезщетението по реда на чл. 52 ЗЗД са били обсъдени и взети предвид от съда по първия частичен иск, решението по който е влязло в сила. Предвид наличието на едни и същи обстоятелства, настоящият съдебен състав приема, съобразно цитираната по-горе практика на ВКС, че в случая следва да се определи същият общ размер на обезщетението, който е бил определен и в производството по първия частичен иск – 10000 лева, тъй като в противен случай би се достигнало до нарушение на критерия за справедливост. Доколкото от така определеното общо обезщетение от 10000 лева по първия частичен иск са присъдени 1250 лева, то по настоящото дело следва да се присъди претендираната от ищеца разлика от 8750 лева, както е приел и районният съд в обжалваното решение.

Окръжен съд – Стара Загора намира за преклудирано направеното с отговора на исковата молба и поддържано във въззивната жалба възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия Б. С. А.. Съгласно разрешенията, дадени в мотивите към т. 2 от ТР № 3/22.04.2019 г. по тълк. д. № 3/2016 г. на ВКС, ОСГТК, след като с влязло в сила решение, с което е уважен предявеният частичен иск са установени фактите, релевантни

за съществуването на претендираното право, макар и заявено в частичен обем /размер/, то позоваването в последващ процес по иск за разликата до пълния размер на вземането, произтичащо от същото правоотношение, на факти, осуетяващи възникването на субективното материално право или опорочаващи правопораждащите правоотношението факти и водещи до унищожаването му, е преклудирано. В същите мотиви е прието още, че формираната СПН на решението по частичния иск относно основанието преклудира правоизключващите и правоунищожаващите възражения на ответника срещу правопораждащите правно релевантни факти, относими към възникването и съществуването на материалното правоотношение, от което произтича спорното право.

Възражението на ответника за недължимост на част от претендираното обезщетение поради принос на пострадалото лице, представлява правоизключващо възражение, относимо към размера на дължимото обезщетение. Предвид характеристиката на възражението за съпричиняване като правоизключващо възражение, пропускът да бъде въведено своевременно в процеса по предявения частичен иск, съставлява пречка същото възражение да бъде предявено от ответника за първи път в производството по иска за останалата част от вземането /така - решение № 92/07.09.2016 г. по т.д. № 185/2014 г. на ВКС, II т.о.; решение № 89/28.01.2020 г. по т.д. № 2741/2015 г. на ВКС, I т.о. и решение № 50156/15.03.2023 г. по т.д. № 1243/2021 г., на ВКС, II т.о./. В случая ответникът не е релевирал своевременно възражение за съпричиняване в хода на производството по първия частичен иск, като с оглед изложените по-горе правни съждения, това възражение не може да бъде направено за пръв път в производството по втората частична претенция за присъждане на остатъка от вземането за обезщетение. Ето защо, възражението на въззивника, че в нарушение на съдопроизводствените правила районният съд не се е произнесъл по направеното пред него възражение за съпричиняване, е неоснователно.

С оглед наличието на формирана СПН по първия частичен иск за вземането и доколкото направеното от ответника възражение за съпричиняване е преклудирано, въззивният съд намира за неоснователно направеното във въззивната жалба оплакване, че първоинстанционният съд е допуснал съществено процесуално нарушение, като е оставил без уважение направените с отговора на исковата молба доказателствени искания на ответника за допускане на гласни доказателства и за назначаване на съдебно-медицинска експертиза.

Предвид изложеното, настоящият състав на Окръжен съд – Стара Загора намира, че предявеният от Б. С. А. осъдителен иск по чл. 45 ЗЗД за присъждане на сумата от 8750 лева, представляваща втора частична претенция за обезщетение за претърпени неимуществени вреди в общ размер 10000 лева, се явява основателен и следва да бъде изцяло уважен.

С оглед основателността на главния иск, основателен се явява и акцесорният иск за законната мораторна лихва върху обезщетението за претърпени неимуществени вреди. При причиняване на вредоносен резултат от непозволено увреждане, делинквентът изпада в забава от момента на извършване на противоправното деяние, без да е нужна покана - чл. 84, ал. 3 ЗЗД. Ето защо законната лихва върху главницата от 8750 лева се дължи за периода от момента на увреждането – 03.07.2016 г., до окончателното изплащане на главното парично задължение, но предвид изрично формулираното в исковата молба искане на ищеца, лихвата следва да бъде присъдена от по-късна дата, а именно - 20.12.2016 г.

Следва да се посочи, че виждането, застъпено във въззивната жалба и в цитираното в нея решение № 510/30.11.2010 г. по гр. д. № 1923/2009 г. на ВКС, IV г.о., според което законната лихва върху обезщетението за неимуществени вреди се дължи от влизане в сила на решението, с което то се присъжда, се приема за изолирано и изрично преодоляно от по-новата практика на ВКС /в този смисъл – определение № 50752/19.10.2022 г. по гр. д. № 1091/2021 г. на ВКС, III г.о. и цитираните в него: решение № 217/25.07.2013 г. по гр. д. № 1038/2012 г. на ВКС, IV г.о.; решение № 193/26.06.2012 г. по гр. д. № 611/2011 г. ВКС, I г.о.; решение № 176/12.11.2018 г. по т.д.2193/2017 г., ВКС, I т.о. и др./. Ето защо съдът намира тези съображения на жалбоподателя за неоснователни.

Тъй като крайният правен извод на настоящата въззивна инстанция съвпада с този на първоинстанционния съд, въззивната жалба е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение, а обжалваното решение следва да бъде потвърдено, като правилно.

Подадената от ответната страна частна жалба срещу постановеното по реда на чл. 248, ал. 1 ГПК разпореждане /имащо характер на определение/ № 4478/26.09.2025 г. по гр. д. № 1781/2025 г. на Районен съд – Казанлък също се явява неоснователна.

С това разпореждане Районен съд – Казанлък е оставил без уважение молбата на ответника за изменение на първоинстанционното решение в частта му за разноските чрез присъждане в негова полза на сторените в производството разноски за адвокатско възнаграждение, съразмерно с оттеглената част от иска /същият е намален от 28750 лева до 8750 лева/, като съдът е приел, че по делото не са представени недвусмислени доказателства за реалното извършване на разноските.

Настоящият въззивен състав намира този извод на районния съд за правилен.

Според задължителните указания в т. 1 от ТР № 6/06.11.2013 г. по тълк. д. № 6/2012 г. на ВКС, ОСГТК, съдебните разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат тогава, когато страната е заплатила възнаграждението. В мотивите на посоченото ТР е прието, че за да бъде присъдено възнаграждението, страната трябва да е доказала реалното му

заплащане на процесуалния си представител; в зависимост от уговорения в договора за правна помощ и съдействие начин на плащане - в брой или по банков път, като заплащането на възнаграждението се доказва или чрез вписване на направеното плащане в самия договор, който има характер на разписка, или с представяне на доказателства за извършен банков превод.

В случая ответникът П. А. И. е представил с отговора на исковата молба сключен с адв. А. Д. договор за правна защита от 01.08.2021 г., в който е уговорено адвокатско възнаграждение в размер на 3000 лева /понастоящем - 1533,88 евро/, платимо по банкова сметка на адвоката в деня на сключване на договора. По делото обаче липсват надлежни банкови документи за извършване на банков превод за заплащане на посочената сума.

С молба от 30.08.2021 г. ответникът е представил заверен от адв. Д. документ /описана в молбата като заверен препис от банково извлечение/, съдържащ данни в табличен вид, според които на 03.08.2021 г. по сметка на адвоката е била преведена сумата от 3000 лева на основание договор за правна помощ. Съдът намира, че посоченият документ няма необходимите реквизити за заверено извлечение от банкова сметка, респ. за нарочен и надлежен банков документ. В него липсват каквито и да било обозначения, от които да е видно, че изхожда от електронна система на банкова институция, вкл. не е посочена банката, в която е осъществен паричния превод. Липсва и заверка от банката с подпис и печат. Ето защо същият не може да бъде годно доказателство по смисъла на ТР № 6/06.11.2013 г. по тълк. д. № 6/2012 г. на ВКС, ОСГТК, за плащане на уговореното в договора за правна защита адвокатско възнаграждение.

Плащането на възнаграждението не се установява и от представеното с молба от 25.04.2025 г. платежно нареждане от 18.10.2021 г. Действително, в същото е посочено, че П. А. И. е заплатил по банкова сметка на адв. А. Д. сумата от 3000 лева. Въпреки това от съдържанието на документа не става ясно какво е конкретното основание за паричния превод /като основание е посочено единствено „правни услуги“/. Т.е., не се установява несъмнено, че посочената сума е заплатена на адвоката именно във връзка със задължението по договора за правна защита от 01.08.2021 г. В тази насока правилно районният съд е съобразил и обстоятелството, че представеното в първоинстанционното производство платежно нареждане е напълно идентично с платежното нареждане, депозирано по в.ч.гр.д. 602/2021 г. на Апелативен съд – Пловдив, за установяване на разноските, свързани с подаването на частна жалба срещу определение № 4942/27.09.2021 г. по гр.д. № 1428/27.09.2021 г. на Окръжен съд – Стара Загора, с което е отхвърлено възражението на ответника за недопустимост на иска и съдебното производство е било спряно на основание чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК. В тази връзка съдът намира за недоказано възражението на въззивника, че посоченото съвпадение се дължи на допуснатата от негова страна техническа грешка. Твърдението, че адвокатското възнаграждение по договора за правна защита от 01.08.2021 г. е заплатено с процесното платежно нареждане, се

разколебава и от факта, че датата, посочена в банковия документ /18.10.2021 г./, не съответства на клаузата в договора, съгласно която възнаграждението е следвало да бъде заплатено в деня на сключването му. Липсва съответствие и с датата на плащане, обективизирана в приложения към молбата от 30.08.2021 г. документ /03.08.2021 г./.

С оглед изложеното, съдът намира за правилен извода на районния съд, че по делото не са представени надлежни писмени доказателства, от които може да се направи несъмнен извод, че дължимото от ответника адвокатското възнаграждение е било заплатено по банков път. Ето защо обжалваното разпореждане /имащо характер на определение/, с което е оставена без уважение молбата на ответника за изменение на първоинстанционното решение в частта за разноските на основание чл. 248, ал. 1 ГПК, е правилно и следва да бъде потвърдено.

Предвид изхода на въззивното дело, на основание чл. 38, ал. 2 ЗАдв. въззивникът-ответник следва да бъде осъден да заплати в полза на процесуалния представител на въззиваемия - ищец – адв. Ж. З. от АК-Стара Загора, сумата от 600,77 евро - адвокатско възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство пред Окръжен съд – Стара Загора, при съобразяване разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, служеща като ориентир.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 552/25.07.2025 г. по гр. д. № 1781/2025 г. на Районен съд – Казанлък, както и разпореждане /имащо характер на определение/ № 4478/26.09.2025 г. по гр. д. № 1781/2025 г. на Районен съд – Казанлък, с което е оставена без уважение молба вх. № 13209/14.08.2025 г. на ответника П. А. И. за изменение на първоинстанционното решение в частта му за разноските по реда на чл. 248, ал. 1 ГПК.

ОСЪЖДА на основание чл. 38, ал. 2 ЗАдв. П. А. И., ЕГН *****, с адрес: гр. Д., ***, да заплати на адв. Ж. З. от АК-Стара Загора, с личен № ***, с адрес: гр. С.З., ***, сумата от 600,77 евро – адвокатско възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство на въззиваемия-ищец Б. С. А. пред Окръжен съд – Стара Загора.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд по реда на чл. 280 и сл. ГПК в 1-месечен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от настоящото решение да се връчи на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____